

MAJSKA MOLITVENA PRIPRAVA NA SVETOVNI DAN MOLITVE ZA SINODO

Škofija Celje – 1. 5. do 31. 5. 2023

Dragi duhovniki, diakoni, redovnice, katehistinje in katehisti, dragi bratje in sestre v Kristusu.

Papež Frančišek nas je povabil, da **oktobrsko sinodalno srečanje škofov v Rimu podpremo s skupno molitvijo** ob zaključku šmarnic 31. maja. Slehernega vernika poziva, da izbere pot konkretnega služenja kot način oznanjevanja veselega oznanila. Vse, ki hodimo skupaj kot Cerkev celjske škofije vabim, da se odzovemo povabilu Petra našega časa!

škof Maksimilijan

Tudi v celjski škofiji smo se odzvali temu povabilu. Prosimo vas, da bi že ves mesec maj v naše šmarnične pobožnost vključevali tudi molitev za sinodo. V ta namen smo pripravili za vsak dan v mesecu maju **kratke molitvene spodbude iz Božje besede in iz sinodalnih besedil**, ki nam bodo pomagale prebujati zavest, da smo vsi Cerkev in da smo skupaj na poti. Ob Mariji in pod njenim varstvom bomo prosili za razsvetljenje in odprtost Svetemu Duhu. Zadnji dan šmarnic, 31. maja, pa smo povabljeni, da se vsi povežemo v molitvi in daritvi sv. maše, ki jo bo daroval škof Maksimilijan **v Marijinem svetišču v Olimju**, kjer se bomo pred Marijo, *Spremljevalko na poti* zbrali romarji in predstavniki vse škofije v prošnji za sinodalno prenovo naše Cerkve.

Prijazno vas pozdravljamo in ostajamo v molitveni povezanosti z vsemi vami,

***Bernardka Radej** v imenu Tajništva sinode Škofije Celje*

KDAJ: vsak dan v mesecu maju / šmarnična pobožnost ali ob začetku oz. koncu sv. maše.

KDO: oblikuje in vodi: laiki, duhovnik, animatorji, kateheti, ministranti, skavti, itd.

- Skupaj zmolimo molitev za sinodo:

Sinoda 21-24 Za sinodalno Cerkev

(Molitev za sinodo)

Pred Teboj smo, Sveti Duh,
ko smo zbrani v Tvojem imenu.

Samo ti nas vodi,
bodi doma v naših srcih;
pokaži nam pot, po kateri naj gremo,
in kako naj hodimo po njej.

Šibki smo in grešni;
ne dopusti, da bi širili nered.
Ne dopusti, da bi nas nevednost
vodila po napačni poti
ali da bi pristranskost vplivala na naša dejanja.

Daj, da v Tebi najdemo svojo edinost,
da bomo lahko skupaj hodili
večnemu življenju naproti
in se ne bomo oddaljili od poti resnice
in od pravičnosti.

Vse to Te prosimo,
ki deluješ na vsakem kraju in v vsakem času,
v občestvu z Očetom in Sinom
na vekov veke. Amen.

- Prebereta se misli dneva o sinodalni poti in stavek iz dnevne Božje besede, ki nas spodbujata za sinodalno pot.
- O prebranem razmišljamo in molimo v nekaj trenutkih TIŠINE.
- Skupaj zmolimo Oče naš – molitev Cerkve. Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu. Znamenje križa (če se s tem zaključijo pobožnost).

MISLI ZA VSAK DAN

1. maj Ni dovolj imeti sinodo, vsak od nas mora biti sinoda.

Sinodalno razmišljanje nam pomaga, da imamo Cerkev vedno bolj radi kljub ranam, ki jih je zadala in za katere mora prositi odpuščanja.

Tako nas danes spodbuja tudi apostol Pavel, ko pravi: »Vse, kar delate, v besedi ali v dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa in po njem se zahvaljujte Bogu in Očetu.« (Kol 3,17)

2. maj Evharistija je vir in vrhunec življenja Cerkve.

Sinodalni slog je več kot metodologija - je način življenja naše Cerkve za skupnostno razločevanje in prepoznavanje znamenj časa.

V Janezovem evangeliju imamo zagotovilo Jezusove večne prisotnosti: »Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj. Dajem jim večno življenje; nikoli se ne bodo pogubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.« (Jn 10,27-28)

3. maj Cerkev je občestvo kristjanov, ki želijo živeti svojo krstno poklicanost, ki je v bistvu poklicanost k ljubezni.

Sinodalni slog nam omogoča tudi obravnavo napetosti.

Jezus Filipu in tudi nam v današnjem evangeliju pravi: »Resnično, resnično, povem vam: kdor vame veruje, bo tudi sam opravljal dela, ki jih jaz opravljam; in še večja kot ta bo opravljal, ker grem k Očetu.« (Jn 14,12)

4. maj Sinodalna Cerkev je kontemplativna Cerkev - molitev ohranja odprto srce in um vsemu, kar Bog dela in želi za človeštvo in stvarstvo.

Soodgovorni smo za evangelizacijo, ker je to naloga, ki jo je Gospod zaupal svoji Cerkvi.

Danes lahko skupaj s psalmistom vzklikamo: »Gospodove milosti bom na veke opeval, vsem rodovom bom oznanjal tvojo zvestobo. Rekel sem namreč: »Milost ima večne temelje. Z nebes si utrdil svojo zvestobo.« (Ps 89,2-3)

5. maj Sinodalna Cerkev je Cerkev, ki posluša.

Sinodalnost je starodavna, ker pripada sami naravi Cerkve, a je vedno nova.

V današnjem evangeliju beremo: »Vaše srce naj se ne vznemirja. Vérujete v Boga, tudi vame vérujte... Jaz sem pot in resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu, razen po meni.« (Jn 14,1. 6) - naj nas te besede utrjujejo v drži odprtosti navdihom Duha, ki ga Oče vsak dan pošilja v naša občestva.

6. maj Sinodalna Cerkev je pronicljiva Cerkev.

Raje hoditi z drugimi kot pa govoriti o njih ali govoriti njim.

»Kar koli boste prosili v mojem imenu, to bom storil, da bo Oče proslavljen v Sinu. Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom spolnil.« (Jn 14,13-14) - obljuba današnjega evangelija naj v nas predrami veselje, radost in pogum, da si drznemo upati in zaupati.

7. maj Molitev nas odpre in pripravi, da pozorno čakamo na Božjo besedo. Skozi njo spoznavamo, kako je Bog navzoč in dejaven v vsaki situaciji in trenutku.

Cerkev je lepa, ker Gospod hoče, da je takšna, izhajajoč iz naloge ki ji jo je zaupal: oznanjati evangelij in vabiti vse ljudi v dinamiko občestva, sodelovanja in poslanstva.

Zato tudi nam veljajo besede: »Vam torej, ki verujete, je čast, tistim, ki ne verujejo, pa: »Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogelni kamen« in »kamen spotike in skala pohujšanja«. Ker niso pokorni besedi, se spotikajo; in prav za to so bili postavljeni. Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo, določeno za Božjo last, da bi oznanjali slavna dela tistega, ki vas je poklical iz temè v svojo čudovito luč.« (1 Pt 2,7-10)

8. maj Osredotočeni moramo biti na Boga – da nas ohranja svobodne: če želimo živeti v tej »usklajenosti« s Kristusom, ki jo v nas ustvarja Sveti Duh, si moramo prizadevati, da Bog ostane središče našega življenja.

Verski kontekst sodobne Evrope zaznamuje predvsem pojav sekularizacije: V tem okviru je potrebno tlakovati nove poti v smeri želje, da bi »vsakogar srečali z gorečo svetilko evangelija.«

Tudi danes nas nagovarja Jezus, ko pravi: »Kdor ima moje zapovedi in jih spolnjuje, ta je, ki me ljubi; a kdor mene ljubi, ga bo ljubil moj Oče in jaz ga bom ljubil in se mu razodel.« (Jn 14,21).

9. maj Razločevanje zahteva svobodo: svobodo služenja Bogu in bližnjemu in ponižnost, ki priznava in sprejema Božjo svobodo, da nas vključi v službo poslanstva.

Negativna drža Cerkve, ki obsoja svet in družbo, je sterilna.

V Apostolskih delih danes beremo, da sta Pavel in Barnaba potrjevala učence in jih opominjala, naj vztrajajo v veri. »Rekla sta, da moramo po mnogih stiskah priti v Božje kraljestvo. Ko sta jim v vsaki Cerkvi po molitvi in postu postavila starešine, sta jih priporočila Bogu, v katerega so verovali.« (Apd 14,22-23)

10. maj Ponižnost nam pomaga sodelovati pri delu križanega in vstalega Kristusa, odpiranju za novo življenje, ki ga prejemamo od Svetega Duha, da bi vse človeštvo in vse stvarstvo lahko 'imelo življenje in ga imelo v polnosti'.

Dialog s svetom pomaga Cerкви biti misijonarska, da bi spoznala in razumela trpljenje in rane ljudi in stvarstva ter ustrezno ukrepala.

Tudi današnja Božja beseda nas nagovarja k temu življenju v polnosti: »Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo. V tem je poveličanje mojega Očeta, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci.« (Jn 15,7-8)

11. maj Na naši skupni sinodalni poti je temeljno prepoznati spoštovanje drug drugega in gojiti resnično željo, da nihče ne bo spregledan ali izključen, in potrpežljivost, da počakamo tudi na tiste, ki bodo sledili bolj počasi.

Skupaj hodimo po poti, ki jo kaže Sveti Duh.

Apostol Peter tudi nam danes govori: »Bog, ki pozna srca, je zanje pričeval, ko je njim dal Svetega Duha kakor nam; ni napravil razločka med nami in njimi, ko je z vero očistil njihova srca. Kaj torej zdaj skušate Boga, da učencem nalagate na tilnik jarem, ki ga niso mogli nositi ne naši očetje ne mi. Pač pa verujemo, da se po milosti Gospoda Jezusa zveličamo tako mi kakor oni.« (Apd 15,8-11)

12. maj Ponižnosti na naši skupni poti se učimo tako, da se odločimo poslušati in čakati navdihe Svetega Duha, ki nam bo pokazal pravo pot.

Sveti Duh vodi Cerkev na mnogih krajih, z mnogimi ljudmi, v mnogih oblikah.

Po Jezusovih besedah: »Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil in postavil, da pojedete in obrodite sad in vaš sad ostane; da vam bo Oče dal, kar koli ga boste prosili v mojem imenu. To vam naročam, da se ljubite med seboj.« (Jn 15,16-17)

13. maj Razločevanje se začne v hvaležnosti za to, kar je Bog naredil, dela in bo storil: hvaležnost predvsem za dar samega Kristusa in Svetega Duha, ki nas zbira, podpira in vodi v našem življenju.

Danes je *kairos* Cerkve, da odkrije in oblikuje svojo sinodalnost.

V hvaležnosti za dar služenja: »Služabnik ni večji ko njegov gospod.« Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas; če so mojo besedo spolnjevali, bodo spolnjevali tudi vašo. Toda vse to vam bodo storili zaradi mojega imena, ker ne poznajo njega, ki me je poslal. (Jn 15,18-21)

14. maj Želimo si navzočnosti Duha v celotni skupnosti, kar nam bo omogočalo, da živimo iz krstnega dostojanstva in bomo drug drugega doživljali kot živo Cerkev, ki živi skozi raznolikost darov, ki jih prejemamo od Boga.

Poslušamo drug drugega, še bolj pa poslušamo Svetega Duha, ki je pravi protagonist sinode.

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Če me ljubite, boste spolnjevali moje zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas. Ne bom vas zapústil sirot, prišel bom k vam.« (Jn 14,15-18)

15. maj Nazadnje, ko čutimo, da smo sprejeli odločitev ali začrtali pot ali prejeli milost, ki smo jo iskali, si moramo vzeti čas, da to potrdimo, čas, da prosimo Boga, da to potrdi z naraščajočim občutkom tolažbe, ki jo bomo čutili v svojem srcu.

V središču sinodalne Cerkve je osebni odnos z Bogom.

V zaupanju v Gospoda: »To sem vam povedal, da se ne pohujšate. Izobčevali vas bodo iz shodnic; pride celo ura, ko bo vsak, ki vas umori, mislil, da služi Bogu. To bodo delali, ker niso spoznali ne Očeta ne mene.« (Jn 16,1-3)

16. maj V procesu sinode se obrnimo tudi na Marijo, Božjo Mater, naj nas nauči preprosto, veselo in z zaupanjem reči: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se po tvoji besedi.«

Samo ko imamo osebno izkustvo Boga Očeta, smo lahko med seboj bratje in sestre v Kristusu, ki gredo v svet z vsebino evangelija in razodevajo bogastvo vere, zakramentov in odrešenjske izkušnje Cerkve včeraj in danes.

Naj nas ne bo strah, ker: »Ne boste namreč govorili vi, ampak Duh vašega Očeta je, ki bo v vas govoril. Izdajal pa bo v smrt brat brata in oče sina in otroci bodo vstajali zoper starše ter jih izročali v smrt; in sovražili vas bodo vsi zaradi mojega imena; kdor pa bo vztrajal do konca, bo zveličan.« (Mt 10,19-22)

17. maj Papež Frančišek nam pravi: »Cerkev ne more pustiti ubogih na cedilu - sinodalna Cerkev bo skrbela, da bo vsem dala mesto in glas; ustvarjalna bo pri doseganju tistih, ki so pogosto nevidni, neslišani ali le redko pomislijo nanje.«

Raznolikost v Cerkvi je veliko bogastvo.

Zato: »Iz enega je ustvaril ves človeški rod, da prebiva po vsej zemlji. Odmeril je in določil bivanju ljudi čase in meje: da bi iskali Boga, če bi ga morda otipali in našli, zlasti, ker ni daleč od nobenega izmed nas. V njem namreč živimo in se gibljemo in smo, kakor so tudi nekateri vaših pesnikov rekli: 'Celo njegovega rodu smo.'« (Apd 17,26-28)

18. maj Marija je tista, ki spremlja Cerkev na njenem sinodalnem potovanju. Ona vedno usmerja našo pozornost stran od same sebe k svojemu Sinu, viru našega odrešenja in našemu končnemu upanju.

Zvestoba Bogu je najlepše pričevanje, ki ga lahko ponudimo človeštvu vseh časov.

Rekel jim je: »Ni vaša stvar, da bi vedeli za čase in trenutke, ki jih je Oče določil v svoji oblasti. Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta.« (Apd 1,7-8)

19. maj Marija, Božja mati, je vedno z nami na sinodalni poti, saj je tudi Mati Cerkve, Mati vseh tistih, ki so učenci njenega Sina.

Skupaj smo poklicani pričevati o ljubezni Boga v ranjenem svetu.

»Ne boj se, ampak govori in ne umolkni; kajti jaz sem s teboj in nihče se te ne bo dotaknil, da bi ti storil kaj hudega; zakaj mnogo ljudstva imam v tem mestu.« (Apd 18,9-10)

20. maj Marija ne govori. Ni ji treba. Le naš pogled mora usmeriti v svojega Sina.

Pričakovanja sveta do Cerkve so ogromna.

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: »Resnično, resnično, povem vam: Če boste kaj prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal. Do zdaj niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.« (Jn 16,23-24)

21. maj Z Marijo smo na sinodalni poti, na njej postajamo občestvo, v katerega nas je že poklical Duh.

Številni ljudje in skupine se v Cerkvi počutijo zavržene, ponižane in diskriminirane, pogosto žal upravičeno. Želijo si varnih srečanj in iskrenih dialogov iz oči v oči.

Zato zaupajmo in se oklenimo Jezusove obljube: »Jaz prosim zanje. Ne prosim za svet, temveč za tiste, ki si mi jih dal, ker so tvoji; in vse moje je tvoje, in kar je tvoje, je moje in poveličan sem v njih. Nisem več na svetu; oni so na svetu, jaz pa odhajam k tebi. Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva.« (Jn 17,9-11)

22. maj Celotno Marijino življenje je potovanje: notranje potovanje, ko se v začetku izroči Božjemu namenu, tudi ko ne razume povsem, kam jo bo pripeljal, pravi: »Zgodi se!«

Ni dovolj, da samo poimenujemo vprašanja; nujno je potrebno razločevanje, ki mu mora slediti ukrepanje.

Tudi mi se izročimo Bogu, ki je vedno z nami. Jezus namreč pravi: »Vendar nisem sam, ker je Oče z menoj. To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu boste imeli stisko; toda zaupajte, jaz sem svet premagal.« (Jn 16,32-33)

23. maj Marijo srečamo tudi na najtežji poti od vseh, ko gre s Sinom na Kalvarijo, kraj trpljenja in smrti.

Cerkev lahko svetu veliko ponudi in od njega lahko tudi veliko prejme.

In z njo še mnogi drugi. Vsak od nas se lahko prepozna v besedah apostola Pavla: »In glejte, ujetnik Duha grem zdaj v Jeruzalem, ne da bi vedel, kaj se mi bo tam zgodilo; le da mi Sveti Duh po vseh mestih spričuje in pravi, da me čakajo vezi in bridkosti. Toda mislim, da življenje zame nima nobene vrednosti, samo da dokončam svoj tek in dovršim službo, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da spričam blagovest o Božji milosti.« (Apd 20,22-24)

24. maj Marija je prehodila veliko notranjih in fizičnih poti, vendar zares pomembna ostaja le ena pot: pot vere v njenega Sina, Jezusa Kristusa, ki je njena in naša pot.

Odprtost svetu nam lahko pomaga bolje razumeti evangelij.

Zato upoštevajmo njen nasvet: »Kar koli vam reče, storite!« (Jn 2,5)

25. maj Marija nam s svojim zgledom kaže, da mora biti sinodalno potovanje naše oznanjevanje mogočnih Božjih del in kot tako je tudi medgeneracijsko, saj vključuje različne starostne in socialne skupine.

Cerkev je zadala globoke rane in je hkrati sama globoko ranjena.

Vse prihaja od Očeta. Danes ga skupaj z Jezusom prosimo: »Da bodo eno, kakor sva midva eno: jaz v njih, ti v meni, da bodo popolnoma eno; da tako svet spozna, da si me ti poslal, in da si jih ljubil, kakor si mene ljubil.« (Jn 17,22-23)

26. maj Marija in Elizabeta nas učita, da najbolje pričujemo takrat, ko govorimo iz svoje izkušnje Božje milosti v lastnem življenju.

V Cerkvi v Evropi živimo različna trpljenja in izkušnje, vendar nam je skupna Kristusova ljubezen.

Skupaj s psalmistom danes vzklikajmo: »Slávi, moja duša, Gospoda, in vse, kar je v meni, njegovo sveto ime! Slávi, moja duša, Gospoda, ne pozablaj nobene njegovih dobrot!« (Ps 103,1-2).

27. maj Ob vznožju križa je Marija od svojega trpečega sina in Gospoda dobila novo poslanstvo: biti Mati nove skupnosti, rojene iz njegove žrtve.

Podoba Cerkve kot šotor in pomembnost napetosti: brez napetosti se šotor zruši, medtem ko ga prevelika napetost poškoduje.

Naj ob pogledu na križanega v nas odmevajo besede psalmista: »Pravični bodo gledali Božje obličje.« (Ps 11,7)

28. maj Marija je skupaj z ženami vztrajala ob Jezusovem križu – druga drugi so bile opora in pogum – tako naj bo tudi v naših skupnostih, da bomo hodili skupaj v skrbi drug za drugega.

V sinodalnem slogu je mogoče živeti tudi napetosti, ne da bi jih videli kot nerešljiva nasprotja, ki nas uničujejo.

Pozorno prisluhnimo besedam apostola Pavla: »Bratje in sestre, nihče ne more reči: »Jezus je Gospod,« razen v Svetem Duhu. Različni so duhovni darovi, Duh pa je isti. Različne so službe, Gospod pa je isti. Različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh. Vsakomur se daje razodetje Duha v korist vseh.« (1 Kor 12,4-7)

29. maj V Mariji imamo podobo vernika: vseh vernikov, v vseh časih, ki po daru Svetega Duha, po ljubezni v svojem srcu, spoznajo Kristusa, izražajo Njegovo resnico v svojem življenju in nezmotljivo ostajajo polni vere in zvesti njegovi Cerkvi.

Ni dovolj, da razgllašamo, da so v Cerkvi vsi dobrodošli, ampak moramo skupaj z njimi odkriti njihovo mesto.

Pozorno prisluhnimo besedam apostola Pavla: »Bratje in sestre, ko je nastopila polnost časa, je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene, rojenega pod postavo, da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo, da bi mi prejeli posinóvljenje. Ker pa ste sinóvi, je Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: 'Aba, Oče!' Potemtakem nisi več suženj, temveč sin, če pa si sin, si tudi dedič po Bogu.« (Gal 4,4-7)

30. maj Pri Mariji se učimo potovati kot sinodalna Cerkev. Učimo se biti doma v svetu in narediti prostor za vse tiste, ki iščejo dom – naša občestva morajo biti kraj dobrodošlice in zatočišča, kraj ozdravljenja in odrešenja, kraj sprave, miru in zagotovila večnega življenja.

Sinodalnost je način, da Cerkev postane manj klerikalna, hladna in birokratska.

Postanimo misijonarji in skupaj z apostolom Petrom vzklikajmo: »Glej, mi smo vse zapustili in šli za teboj.« (Mr 10,28)

31. maj Pri Mariji, Materi Cerkve, so učimo, kako živeti Cerkev, Kristusovo telo, da bo takšen prostor, kjer bo čutiti živo občestvo, ki živi svoje poslanstvo. Z Marijo se naučimo reči svoj 'fiat' (zgodí se) v vseh življenjskih okoliščinah in se tako pridružiti Cerkvi vseh časov tukaj na zemlji in oni poveljani v nebesih.

Cerkev mora Božji besedi nameniti ves prostor, ki ga ima.

Kako naj kot Cerkev živimo, nam danes sporoča apostol Pavel v pismu Rimljanom: »Bratje in sestre, ljubezen bodi brez hinavščine. Sovražite hudo, držite se dobrega; bratovsko se med seboj ljubite; v spoštovanju drug drugega prekašajte; v gorečnosti ne bodite počasni; v duhu bodite goreči; Gospodu služite. V upanju se veselite; v nadlogi potrpite; v molitvi vztrajajte; s svetimi v potrebah delite; gostoljubje gojite. Blagoslavlajte tiste, ki vas preganjajo, blagoslavlajte jih in ne kolnite! Veselite se z veselimi, jokajte z jokajočimi; bodite med seboj ene misli; ne hrepenite po visokih stvareh, ampak se držite nizkih.« (Rim 12,9-16)

Misli so povzete po besedilih, ki jih lahko v celoti najdete na spodnjih povezavah:

- Na poti k duhovnosti za sinodalnost: <https://www.synod.va/en/highlights/towards-a-spirituality-for-synodality.html> (16. 6. 2022)
- **Sklepni dokument celinske faze sinode v Pragi:**
https://www.synod.va/content/dam/synod/common/phases/continental-stage/final_document/Europa_IT_ENG.pdf (16. 4. 2023)
- **Dnevna Božja beseda:** <https://hozana.si/>

Celje, 28. april 2024